Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No. 120228/932

No. 78 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

FIARELE ŞI MANGAŞII

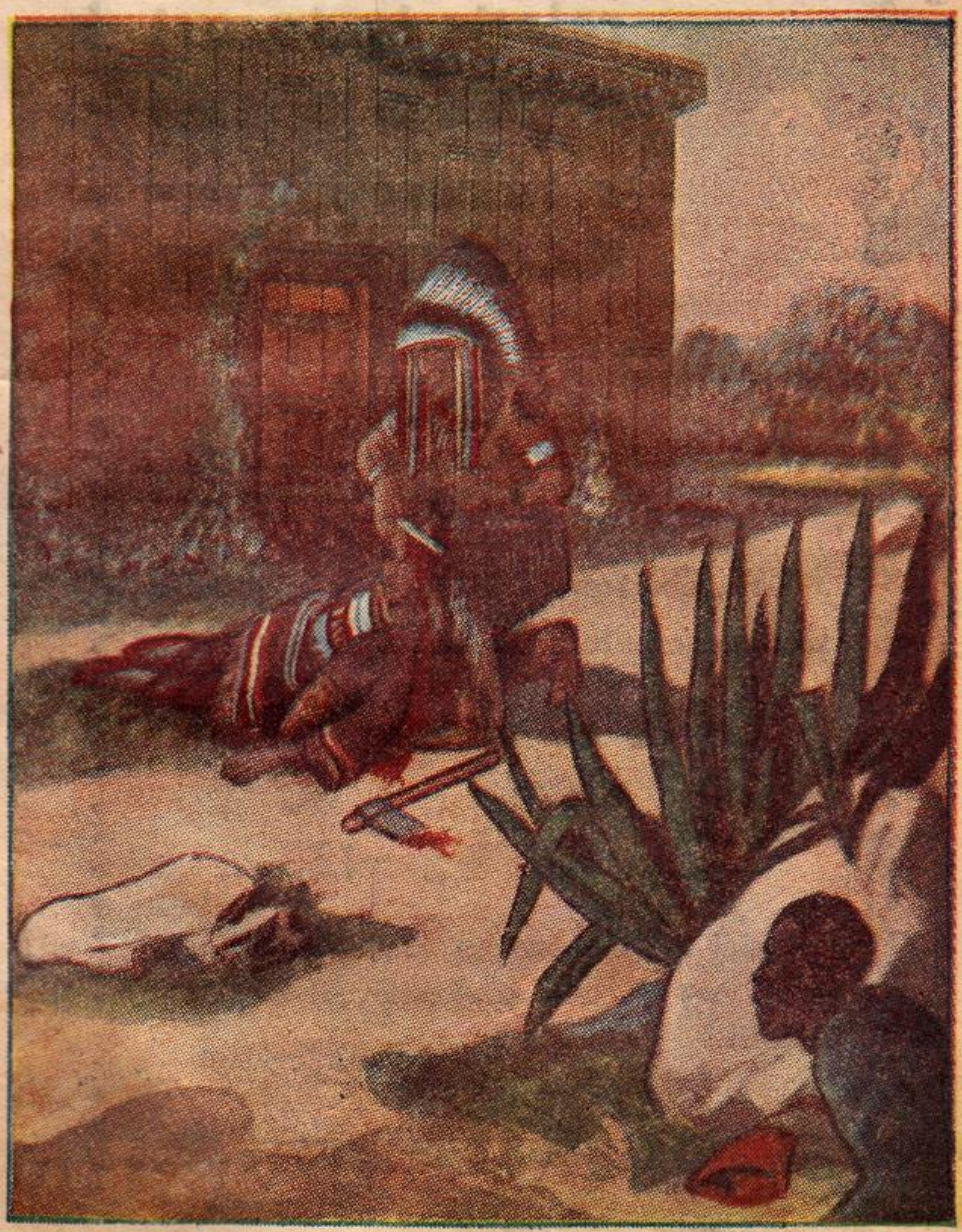

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

amănunte despre
PREMIILE DE

10.000 lei

relativ la Jocuri
se găsesc în pagina II-a
a fascicolelor
No. 74, 75, 76, 77

Strângeți cu atenție cele 10 cupoane. Al 5-lea cupon în pag. 3184

La „Cei trei cercetași" se pot face și abonamente în felul următor:

Pentru	10	numere	45 lei
„	20	„	80 „
„	30	„	120 „

Costul abonamentelor se trimite prin mandat poștal, sau se achită la ghișeele ziarului „UNIVERSUL".

Fiarele și Mangașii

CAPITOLUL I

Pregătiri

— Atenție ! atenție ! — urlă Marius.

Și după ce dădu din toate puterile o ultimă lovitură de secure, sări afară din gaură și se depărtă.

Gaura era scobită în jurul unui copac, cei trei cercetași se sileau să tae, cu lovituri de secure baza trunchiului, până când copacul rămânând susținut numai într'o muche subțire să poată fi trântit prin tragerea într'o parte cu solide frânghii făcute din liane împletite.

Marius se duse lângă amicii săi cari începuseră să tragă de liane din toate puterile lor.

Arborele trozni brusc, toți săriră repede într'o parte și massa uriașe căzu în iarbă, sfărâmând totul în calea sa.

— E ultimul ? — întrebă Raimondo

— Da.

— Bine, bravo !

Toți aplaudară cu strigăte de bucurie.

De opt zile cercetașii munceau să taie copaci, să-i transforme în scânduri în formă curbată spre a putea face apoi o pirogă mare și solidă.

Ocupație grea în care trebuia să lucreze fierul și focul.

Nu aveau decât securi. De altfel tinerii nu voiau să facă o barcă scobită în trunchiul unui arbore ca indienii. Trebu-

iau să tae scândurile necesare spre a le uni una de alta spre a construi carena unei șalupe.

Alte lemne îndoite la foc, trebuiau să servească pentru osatura bărcii.

Barca trebuia să aibă bănci și un catarg.

Firește munca tuturor era condusă de Jean Bart, marinar oficial al societății.

Securele și focul contribuiră să scobească scândurile și să facă materialul propriu întrebuințării voite.

Lingurul desenase pe un carnet al lui Marius diferitele figuri cu dimensiunile fiecărei piese.

De sigur că odată terminată, n'avea să fie o barcă de lux!

Dar Jean Bart spera să fie destul de solidă spre a suporta o încărcătură serioasă și să reziste la o navigațiune mai lungă.

In ziua aceia cercetașii lucrară cu multă sârguință de dimineață; la prânz nu se repauzaseră decât atât cât fusese nevoie pentru masa pe care Flora le-o pregătise.

Cititorii își amintesc poziția cercetașilor în ultimul episod; debarcaseră în mijlocul fluviului Maraguon, într'o insul ăfăcând parte dintr'un arhipelag, numit „O mie de foi" de indieni, din cauza mulțimii insulelor din care se compunea.

In această insulă, care servise de mult ca reședință jesuiților, găsiseră un fel de fort, unde misionarii trebuiseră să se fortifice spre a se apăra de atacurile indigenilor.

Aci erau pentru moment la adăpost de atacurile posibile ale Mangașilor, trib feroce de Piei-roșii de care reușiseră să scape, după grave peripeții, salvând pe tânăra americană Flora, victima altui trib, dela primejdia de a fi făcută soția unui șef sălbacec.

Se opriseră aci pentru timpul necesar construirii unei șalupe destinată navigației pe Amazon, nume pe care Maragnonul în lua acolo unde își lua deplina lui desvoltare.

După un scurt incident cu niște gauchoși din Argentina rătăciți prin acele regiuni, în care ofensatorul plătise cu viața sa îndrăsneala, zilele trecuseră liniștite în pregătirea pirogei, apoi cu pescuitul și vânătoarea pentru aprovizionarea tuturor.

Flora care avea grije de bucătărie, nu ducea lipsă nici de vânat, nici de peşte sau legume.

Acestea din urmă constau în rădăcini de manioc, un fel de cartof foarte gustos, un soi de salată, iar ca fructe aveau ananasul şi alte câteva fructe gustoase şi din care se găseau în abundenţă.

Cafeaua, o înlocuiau cu infuzia ierbei mate, ceaiul fortifiant foarte întrebuinţat în toată Brazilia şi în Argentina.

Lista de mâncări era destul de variată ; muşchiu de broască ţestoasă, pulpe de broascq verde (în canal pnideau un fel de broaşte uriaşe ale căror pulpe dinapoi erau mari ca nişte artane de pui şi tot atât de gustoase ; apoi şuncă de porc mistreţ, friptură de iepure, papagali mici în frigare, şi multe alte combinaţii gustoase.

Toţi petreceau în chip plăcut vremea ; şi nimeni dintre ei, în siguranţa absolută în care se găseau de o săptămână, nu se gândea că ar putea surveni vre-un pericol.

Intr'o zi, cei cinci oameni lucrau într'un loc ceva mai depărtat de fort în vreme ce Flora pregătea prânzul.

După ce doborîseră ultimul copac necesar construcţiei, tâmplarii improvizaţi dedeau pe marginea canalului fumând ţigarete făcute din frunze uscate de tabac, bucurându-se de odihna bine meritată după muncă spornică.

Canalul, în faţa lor, care îi separa de insula vecină avea aproapea vre-o zece metri lărgime.

Pe arbori o infinitate de papagali se certau şi făceau un zgomot asurzitor, sburând din cracă în cracă.

— Mii de milioane de pipe ! Când aveţi să tăceţi odată, animale afurisite ? Vă certaţi ca nişte cumetre !

— Dacă cel puţin şi-ar povesti ceva interesant ! — adăugă Jean Bart.

— De unde vrei să aibă ei noutăţi ? întrerupse Raimondo.

„Stau săptămâni întregi pe acelaş copac, uitându-se unul la altul...

Zău, nu văd cam ce mai au să-şi spună !

Toţi începură să râdă, imitaţi de Zomba.

Indianul era de o seriozitate proverbială ; maximul semn de ilaritate care se observa la el era un zâmbet în colţul gurii.

După intermezul vesel oferit de frumoasele păsărele, lu-

crătorii își reluară uneltele spre a continua curățitul copacului.

După ce isprăviră, lăsându-se seara, fiecare își puse la brâu securea și luându-și la spinare carabina ce stătuse atârnată de pom, porniră veseli spre casă unde îi aștepta o bună cină.

Pădurea de unde tăiaseră copacii se găsea la extremitatea insulei, în punctul opus peninsulei unde se ridica fortul.

Astfel că, spre a se înapoia dela șantier, trebuiau să traverseze insula în toată lărgimea sa.

In desen deschis, n'ar fi fost mult.

Dar pădurea fiind o adevărată pădure virgină, trebuiau mereu să-și croiască drum cu securea în mână; adesea trebuiau să facă un înconjur din cauza vre-unui trunchiu gros căzut deacurmezișul, de bătrânețe sau de trăsnet.

Eșind în câmpia care se întindea în fața fortului, tinerii auziră vocea lui Flora care îi chema.

Nu era o voce speriată ci mai mult veselă; tânăra stând poate la fereastră, în odaia sa, îi văzuse sosind, poate înainte ca ei s'o fi văzut.

Iuțiră pasul și o găsiră stând pe banca din fața intrării. Bătea din mâini ca un copil, râzând vesel.

Când fură aproape, Flora exclamă:

— Mi s'a întâmplat o aventură! o mare aventură! o aventură periculoasă!

Dar spunea asta cu ton atât de vesel că ideea unei primejdii nici nu trecu prin gândul cercetașilor.

— Ce aventură? — întrebă Raimondo.

Toți se apropiară foarte curioși de fată.

CAPITOLUL II

Aventura lui Flora

Flora povesti atunci :

— Mă pregăteam să prepar prăjitura ce v'am promis pentru astăseară, cu făină de manioc, cu ouă de papagali și cu ananas, când auzii un strigăt care părea o chemare, o voce omenească subțire și care aducea cu un miorlăit.

„Curioasă, eșii din casă, făcui înconjurul ei și mă dusei pe malul canalului, de oarece sgomotul părea că venise dintr'acolo.

„Atunci eși, pe malul opus, un mic animal, cu blana pătată foarte asemănător cu o pisică, mai mare, și de o formă care aducea cu jaguarul.

„Mica fiară se apropie de apă, și închipuiți-vă cu câtă spaimă văzui că se aruncă în apă, intră în canal, îl traversă înnot, îndreptându-se spre mine.

„Eu am fugit, cum bine vă închipuiți, alergai în casă și m'am baricadat.

„Pe o deschizătură făcută de voi pentru pândă văzui că animalul sărise pe mal și dintr'un salt fu în fața mea.

„Se opri, ca și când ar fi voit să se orienteze.

„Faptul că nu era prea mare mă liniștea oare cum mai ales că știam că nu poate intra în casă.

„Mă înfricoșa ochii ca de tigru și dinții albi și ascuțiți pe care îi vedeam când mârîia, din când în când.

„După un moment, începu să facă înconjurul zidurilor, desigur cu intenția să găsească vre-o deschizătură oarecare pe unde să pătrundă.

„Luasem un revolver, gata să trag dacă ar fi încercat să sară pe fereastra dela primul etaj, care rămăsese deschisă.

„Vă aduceți aminte ce curajoasă era sariga pe care ați prins-o și ați domesticit-o așa de ușor ?

— Adevărat ! foarte curajoasă !

— Ei bine, era legată într'un colț de curte și ronțăia ceva la umbra unui copac.

„Nu știu dacă fiara mai văzuse vre-odată o Sarigă legată, dar poate că nu, de vreme ce se apropie de ea curioasă și voi să-i încerce rezistența cozii cu unghiile.

„Dar sariga, care părea destul de îngrozită, profită de poziția în care era micul jaguar spre a-i trăzni o lovitură cu coada care îl asvârli la câțiva pași.

„Atunci avui bucuria să constat că animalul o rupsese la fugă, trecu din nou apa și dispăru printre copaci.

După ce-și isprăvi povestirea, americana isbucni în râs :

— Ei ! Ce ziceți de așa aventură ?

„E demnă de ale voastre ? O femee salvată de la moarte de o sarigă credincioasă !

Dar cum era animalul ăsta ?

După descrierea făcută înțeleseră că nu fusese un jaguar nici măcar de mici dimensiuni.

O sarigă nu ar fi putut pune pe fugă un jaguar, de oarece acesta i-ar fi sfărâmat pur și simplu capul târând-o cu sine după ce ar fi rupt frânghia.

Ba ar fi sărit foarte ușor pe fereastră, așa cum s'a temut o clipă Flora...

După părerea indianului lacustu, acest animal nu putea fi decât un „ocelot" a cărui blană e pătată ca a unui jaguar.

Insulele Amazonului adăpostesc o mare varietate de feline, care nu au toată repulsiunea pisicilor de apă.

Sunt pătați ca leopardul sau striați ca tigrul, alții sunt galbeni curați. Acestia din urmă sunt cei mai prădători.

Dar, afară de puma și de jaguar, care sunt mari și sălbateci, ceilalți nu atacă omul.

Când sunt însă atacați, opun o rezistență desperată, care poate fi funestă vânătorului care nu ia precauțiile necesare.

— In concluzie — zise Jean Bart — acest „ocelot" seamănă mult cu pisica sălbatecă europeană, care se mai găsește prin unele păduri. Chiar aceasta când e atacată se apără cu ferocitate !

— Din fericire n'a fost un jaguar — observă Raimondo — altfel, Flora ar fi riscat serios de tot!

— Dar ai fi tras! Am fi auzit cu siguranță și am fi alergat, noi repede!

— Ca o săgeată!

— Veneam ca o furtună! — declară negrul.

Flora se ridică și zise:

— La masă! la masă! acum nu e vorba de „ocelot" ci să vă refaceți după munca de peste zi!

Și trecu înaintea tinerilor în odae.

Era o masă din scânduri iar pe ea niște bliduri pe care Abisinul și Indianul le scobise într'un lemn moale. Tacâmuri, fiecare avea un cuțit și zece degete

Totuși pentru cremele și dosurile cari erau specialitatea Indianul fabricase un fel de linguri foarte practice.

— Vouă nu vi s'a întâmplat nimic? întrebă tânăra pe cercetași, luând loc lângă dânșii.

— Nu tocmai o aventură ci mai de grabă un spectacol! Și între o mâncare și alta povestiră certurile papagalilor care o făcu pe americană să râdă cu poftă.

Toți se culcară de vreme în seara aceia.

Cercetașii se duse în odaia lor, așezată lângă aceia a lui Flora iar Indianul și Zomba se retraseră în a lor care era în partea opusă.

Flora ocupa odaia din mijloc care era cea mai mică, dar și cea mai comodă.

Bine înțeles, ușile și ferestrele fură solid baricadate.

In noaptea aceasta cercetașii voiră să facă de pază și o stabiliră astfel:

Jean Bart veghea cel dintâi, două ore, apoi Raimondo și în urmă, Marius.

Perioada de somn nu eradecât de șease ore, de când înserа până răsărea soarele, nu după apusul și răsăritul astronomic, dar după dispaziția și aparitia lui deasupra copacilor care înconjurau fortul.

Garda de noapte punea santinelele pe platforma dela etajul întâi.

Acolo, la lumina Lunei, sau numai a stelelor, prin deschizăturile din dreapta și stânga, cel ce făcea de pază putea să se plimbe, să fumeze, să viseze chiar după placul său.

Nu se întâmpla niciodată ca santinela să adoarmă, cu

toat ă oboseala, de oarece cei cinci călători erau obișnuiți cu această veghe periodică și își dădeau seama de faptul că siguranța tuturor depindea de grija unuia.

Să adoarmă în timpul pazei ar fi fost nu numai o greșală dar chiar un delict care ar fi putut provoca incalculabile nenorociri.

Dar epoca de liniște, de muncă tihnită, de vânătoare și de odihnă pe care călătorii o trăiau de mai bine două săptămâni trebuia să aibă un sfârșit brusc, cu consecințe tragice.

Incă odată curajul lor, energia, perspicacitatea și toate forțele lor fizice și morale aveau să fie puse la încercare într'un mod groaznic dar în așa chip cum doreau acești veșnic însetați de aventuri

CAPITOLUL III

Sora mangașului

Călatorii noștri stăteau într'o zi, după obiceiul lor, în pădurea din partea opusă insulei, ocupați cu construcția șalupei

Flora se găsea iarăș singură în fort.

Se ocupa cu treburile casei și era fără grije de oarece știa că sariga domesticită, care mânca iarba din jurul casei făcea cât cel mai bun câine de pază.

Intr'adevăr, la cel mai mic sgomot care i s'ar fi părut suspect, scotea un țipăt și alerga spre casă.

Câteva experiențe demonstraseră că într'adevăr sariga aceasta făcea cât un câine de pază.

Așa dar Flora își vedea liniștită de treabă când auzi strigătele sarigei.

In acelaș timp văzu animalul intrând în goană pe ușa deschisă și refugiindu-se în fundul coridorului care separa bucătăria de restul odăilor.

— Dumnezeule! Ce e? — zise tare.

„Ce o fi având animalul acesta de se ascunde?

„Ce pericol o mai fi?

Alergă la ușe spre a o închide și a-i pune bara de siguranță

Dar în prag rămase ca împietrită de surprindere.

In pervazul ușii stătea o tânără destul de ciudată.

De statură mijlocie cu o figură de culoare închisă, cu o carnație delicată, cu părul unsuros trâns în vârful capului într'un nod din care cădeau minunate pene multicolore, corpul înfășurat într'o stofă vărgată, stâns ca într'un tricou, cu brațele și picioarele goale, era o pitorească șigrațioasă indiană.

— Oh ! — exclamă Flora după o clipă de mirare — sora mea Floare-de-Seară !

Cum de te greșești aci, surioară ?

Tăcu isbită pe neașteptate de o grozavă spaimă, cu atât mai mult cu cât figura expresivă a tinerei indiene părea foarte îngrijorată ; ba încă fără să fie invitată, intră în grabă în casă, închise ușa și o baricadă cu grabă.

Numai atunci indiana vorbi către Flora :

— N'avea frică Gazelă cu păr de aur ! Surioara ta Floare de seară a venit să te salveze.

— Să mă salvezi ? — și vocea lui Flora tremura— Așa dar sunt în primejdie ?

— Sora mea Gazela cu părul de aur ar fi fost în primejdie dacă Floare de seară nu ar fi venit s'o avertizeze !

„Dar Floare de seară își amintește de timpul când Gazela cu păr de aur trăia cu dânsa în wigwam-ul lui Șarpe-înaripat.

„Eu vreau binele surioarei mele și vin să-i spun ce trebue să facă spre a scăpa de pericolul care o pândește !

Aceste cuvinte, spuse în chip misterios nu aveau de sigur darul să liniștească pe Flora, ci mai mult o îngroziră.

Dar se sili să se stăpânească și întrebă :

— Și primejdia e apropiată ?

— Nu, nu. Mangașii sunt prudenți. Când sunt pe pistă de răsboi nu spun nimic ce au de gând să facă...

— Dar ce trebue să fac ?

— Să nu ieși din fort. Aci înăuntru, Gezela nu riscă nimic.

Această asigurare nu-i ajungea lui Flora.

— Dar cercetașii ? Tinerii șefi cu fețele palide ? Și pe ei îi amenință ceva ?

Indiana făcu o mină de nepăsare :

— Floare de seară nu se interesează de dânșii. Asta e treaba Pieilor-roșii !

„Eu vreau să împiedic pe Gazela să iasă de aci spre a nu fi scalpată, în cazul când Șarpe-Inaripat ar veni s'o ajute

Flora rămase înmărmurită.

— Șarpe Inaripat ! Să mă ajute pe mine ?

Contra cui ? Și de ce ?

„Șarpe Inaripat e dușmanul meu tot așa precum este și al prietenilor mei !

Dar Indiana răspunse.

— Nu ! nu ! Șarpe Inaripat e prietenul Gazelei cu părul de aun ! Dușmanul Gazelei este Cioc-de-Vultur !

— Cum se explică această rivalitate ?

Floare de seară a cerut fratelui său, Șarpe Inaripat să salveze pe Gazela, prietena sa, din wigwan-ul lui Cioc-de-Vultur !

Flora nu înțelesese mare lucru dar simțea că o grozavă amenințare plutea deasupra sa și a tovarășilor ei.

Cât privește pe ea însăși, dată fiind rivalitatea dintre bătrânul și tânărul Piele-roșie, a cădea în mâna unui sau a altuia înseamnă aceiaș nenorocire.

Privi pe ferestruică și văzu pe Zomba, care alerga prin câmpie.

N'avu alt gând decât să-i deschidă spre a ști ce fac cercetașii ; dar fu atât de imprudentă, după ce-i deschise să facă câțiva pași afară, spre a-i eși înainte.

Dar Abisinul scoase deodată un urlet, făcu un salt și căzu jos lungit...

Fu un lucru atât de neașteptat încât Americana nu pricepu nimic pentru moment.

Dar auzise detunătura și imaginea catastrofei i se înfățișe în toată grozăvia sa.

Dintr'o naturală impulsiune de bunătate, alergă spre negru. Dar acesta, care ședea lungit pe pământ rostogolindu-se pe iarbă, se imobiliză de odată și murmură :

— Du-te imediat în fort ! Inchide-te înăuntru, dar imediat ! Repede !

Accentul vorbelor era și supărător și poruncitor în acelaș timp ; tânăra nu înțelegea dacă era rănit de oarece nu vedea sânge nicăeri.

Se gândi că rostogolirea putea fi o șiretenie a lui Zomba, când a auzit detunătura.

— Du-te ! du-te — repetă negrul cu energie.

Flora se supuse.

Se întoarse înapoi imediat.

Impinse ușa rămasă întredeschisă, se simți trasă înăuntru cu violență și împinsă în cirdor.

Apoi văzu pe Floare de seară punând repede bara de siguranță.

Atunci își recăpătă sângele rece.

Puse mâinile pe spatele indianei și o privi în albul ochilor.

— Este adevărat că Floare de seară a venit ca să fie de folos Gazelei cu păr de aur ?

— De sigur !

— Atunci Floare de seară va asculta de toate vorbele mele ?

— Da, de toate, afară numai dacă ele nu sunt contrarii voinței Șarpelui Inaripat.

— Nu ! nu ! E vorba numai să ținem ușa închisă dacă vin Mangașii și să n-o deschidem decât amicilor mei Figurile-Palide.

— Dar dacă e Șarpe-Inaripat ?

— Surioara mea Floare de seară va face cum va crede mai bine !

— Voi asculta. Gazela poate fi liniștită.

In ochiul leal al Indianei, Flora citi adevărul.

Și, asigurată, se sui la etajul întâi spre a-și da seama de ce se petrece.

Se uită în câmpie.

Spre marea ei mirare nu văzu nimic ; Până și corpul lui Zomba dispăruse ! Iar pe locul unde căzuse nu se putea vedea nici o picătură de sânge.

Se sui la etajul de sus de unde se putea domina cu privirea întreaga insulă, atâta bine înțeles cât permiteau arborii.

Dar nu observă nimic.

Privi spre locul unde era legată de obicei piroga : aceasta era la locul său.

Se uită în câmpie...

Atunci văzu un spectacol care, îi îngheță sângele în vine de groază !

Floare de seară ieșise și se îndrepta în grabă spre boschetul din stânga.

Un groaznic strigăt de război se ridică în acel moment din diferite puncte ale pădurii și vre-o douăzeci de sălbateci, pe care picturile colorate de pe corp îi făceau și mai groaznici la vedere, se repeziră contra tinerei Iindiene.

— Dar e de aceiași rasă cu ei ! — se gândi Flora înmărmurită. — Ce se va întâmpla ?

Pieile roșii repezindu-se spre sărmana femeie o trântiră la pământ cu lovituri de suliță și de securi.

Flora văzu în grupul ucigașilor și pe Cioc de Vultur care dădea ordine cu vocea sa stridentă și se înverșuna mai mult ca ceilalți asupra sărmanei victime.

După puțin timp, pielea capului plină de sânge a Floarei de seară fu atârnată ca trofeu de cingătoarea sălbaticului !

— Oroare ! ce oroare ! -- gemu Flora.

Impietrită de tragicul incident pe care nu putea să-l deslușească, când îi veni în minte că, spre a ești, Indiana trebuia să fi lăsat ușa deschisă, care de altfel nu se închidea decât pe dinăuntru.

Inima copilei bătea cu putere să spargă pieptul ; acea ușe era singura salvare pentru ea !

Alergă jos pe scară spre a o închide.

Dar pe la jumătatea drumului auzi cum ușa se deschise din nou și apoi fu închisă cu bara de siguranță.

Tânăra se crezu pierdută..

CAPITOLUL IV

Asediul

Flora se gândi că vre-un sălbatec intrase și închisese ușa după dânsul spre a se putea deda fără turburare la o scenă rafinată de tortură sau batjocură.

Ii veni apoi în minte că puteau fi cercetașii și era gata să coboare spre a le sări în brațele lor protectoare.

Dar tăcerea adâncă ce domnea în toată casa nu-i inspira nici o încredere.

Cercetașii ar fi făcut sgomot, ar fi căutat-o.

Tăcerea aceia era mai curând un complice al dușmanului șiret și perfid.

Groaza americanei ajunse atât de puternică încât se uită în jurul său spre a căuta un refugiu...

Un loc i se păru mai bun pentru așa ceva; era după niște lemne groase care susținea scara.

Dintr'o clipă în alta i se păru că vede apărând groaznica mutră a unui Magnaș.

I se păru deodată că aude o trosnitură; nu se putea înșela; trosnitura se făcea mai distinctă; cineva se suia.

Apăru încet un coc de păr cu pene de vultur care se ridica din ce în ce.

Apoi...

Flora închise ochii așteptând lovitura de grație.

Dar deodată auzi un ușor râs și deschizând ochii văzu... capul lui Zomba!

Zomba era în fața ei și îi spunea:

— Domnișoara să fie liniștită! Eu, sunt aci ca să ajut pe Flora!

După bucuria emoționantă a incidentului, Flora asedie pe Abisin cu întrebări.

Negrul răspunse :

— Nu pot explica nimic acum ; Am venit ca să te încurajez și să-ți spun să stai închisă în fort.

„Trebue să iau piroga și să i-o duc lui Ureche-Fină, apoi mă înapoiez...

— Dar Marius ? Raimondo ? Jean Bart ?

— Sunt bine. Se pregătesc să facă de petrecanie Pieilor roșii !

„Cercetașii sunt în pericol, dar nu trebue să-ți fie frică !

„Să nu ești de loc de aci !

„Noi venim repede !

„Eu trebue să plec repede fiindcă cercetașii sunt în primejdie și lui Ureche Fină i se tae capul !

Flora înțelese că situația era gravă și că nu trebuia să reție pe Abisinian.

Acesta examină cu atenție împrejurimile prin ferestruicele din zid.

In câmpie erau vre-o patruzeci de Indieni cu Cioc de Vultur.

Ei jefuiseră corturile răspândite pe ici, pe colo, în care cercetașii adunaseră diferite provizii alimentare.

Acum se pregăteau de un banchet stașnic.

Cadavrul sărmanei Floare de seară fusese luat de acolo.

Armele le erau adunate lângă dânșii.

Flora arătă lui Zomba un om la pândă într'un copac înalt, probabil pentru ca nici o barcă să nu poată să se apropie de insulă fără să fie semnalată.

După felul cum își făcuseră Mangașii campamentul se vedea că nu se așteptau să fie asediați de nicăeri.

Nu aveau intenția să atace fortul imediat ; așteptau sosirea restului tribului spre a putea da lovitura în stil mare.

— E bine ! — conchise Zomba după ce își memorase bine toate lucrurile.

„Sta aci și nu te mișca — zise el lui Flora.

„Eu mă înapoiez repede !

Coborîră amândoi și deschise ușa cu mare precauție.

Avisinul se strecură afară ca un șearpe iar Flora grăbi să o închidă cu o explicabilă emoție.

Când puse bârna cea mare de-a curmezișul, copila începu să se mai calmeze. Inchise peste tot cu grije, controlă bine totul și apoi se sui la primul etaj, în observație.

Indienii apropiaseră un foc mare și frigeau vânat.

In spre canal, insula era pustie.

Proga care fusese acolo, acum nu mai era.

Zomba strecurându-se după arbuștii care înconjurau fortul, ajunsese aci fără să fie observat.

Câteva ore care i se părură lui Flora lungi cât lunile, copila rămase singură.

Urletele sălbatecilor ajungeau până la dânsa; găsiseră rachiu de palmier, distilat de Ureche Fină și îl băuseră fără măsură; de aceia pierduseră obișnuita lor prudență.

Săreau și urlau ca nebunii în jurul focului și păreau demoni eșiți din infern.

Seara se lăsa; tânăra americană constată cu groază acest lucru.

Indienii se întrecuseră cu băutura și acum deveniseră lupi turbați; rachiul îi înebunise într'atât încât păreau că nu se tem de carabinele pe care fortul le putea conține.

La un moment dat, Flora se văzu pierdută.

Toată banda, în cap cu fiorosul Cioc de Vultur, se apropie de fort urrlând, sărind, și agitând în aer carabine, sulite și securi.

Incepură să lovească cu ele în poartă.

Se aruncară cu toții grămadă; dar aceasta, solid construită cu trunchiuri de arbori foarte groși, cu bârne uriașe transversale, era rezistentă.

La fiecae lovitură, Flora își simțea inima svâcnindu-i cu putere; dar când văzu că poarta rezistă, se întări puțin și îndrăsni să se uite prin crăpătură spre a vedea cât de mare e primejdia.

O tăcere inexplicabilă urmase sgomotului dela început.

Flora observă cum câțiva sălbateci scotocesc prin cenușa caldă spre a găsi un cărbune aprins.

Părea acum că s'au limpezit la minte.

Se duseră să caute crăci uscate și curând isbutiră să aprindă un foct viu.

După ce se aprinse bine, luară câteva lemne aprinse și le duseră lângă poartă.

Puseră deasupra frunze și rămurele uscate și așteptară.

Focul era acum o mare vâlvătae

Indienii scoaseră strigăte de triumf și se înapoiară spre ai lor siguri acum că opera de distrugere începuse.

Flora rămăsese țintuită locului ca și fascinată de spectacol.

Flăcările se ridicau din ce în ce și sfârșită prin a străluci atât de aproape de ochii săi încât trebui să se dea înapoi.

In acelaș moment o vâlvătae pătrunse prin fereastră și lumină toată odaia.

Flora crezu că a sosit ultimul ei ceas, de oarece poarta, unicul mijloc de fugă, era blocată cu o artă infernală de rugul incendiar.

Ochii i se închiseră și se lasă pradă celei mai cumplite disperări.

Dar după o clipă, deschizându-i văzu că flacăra nu mai intra prin deschizătură, deși lemnul din jurul micei găuri luase foc și ardea încet sub presiunea aerului de afară.

Intr'un colț era un butoi plin cu apă.

Flora apucă un cas, și mai mult din instinct decât din calcul, îl umplu cu apă și o asvârli pe lemn cu mâna tremurândă, reușind să stingă începutul acela de incendiu.

Fumul o împiedică, pentru un moment, să-și dea seama de ce se petrece afară; dar când putu să vază tresări de bucurie văzând rugul risipit, și unul de apă pe poarta din care eșea fum dar nu mai ardea.

Se auziră câteva lovituri în ușe.

— Cine e? — șopti Flora. — Voi sunteți Jean Bart, Marius?

— Repede, deschide, sunt eu Zomba! — răspunse un glas surd.

Americana alergă ca o săgeată, deschise ușa și văzu strecurându-se înăuntru o umbră.

In întunericul coridorului se desemnă statura ușiașă a negrului care se întoarse să baricadeze ușa.

— In fine! Sunt scăpată! — murmură Flora.

— Nu ești în pericol — zise Zombra Gros — dar noi trebue să ne apărăm singuri, fiindcă cercetașii și Urechi Fină nu poate veni imediat.

Zomba se uită prin crăpătură; Flora, suită pe o ladă se uita și ea pe deasupra umerilor lui Zomba.

Întunericul împiedică la început să vadă ceva ; reuşiră să distingă o piroză care ocolea insula, oprindu-se la vre-o douăzeci şi cinci de metri de fort, într'un punct unde debarcarea putea fi mai uşoară.

Zomba spuse lui Flora că după cum putea fi cercetaşii, tot aşa de bine puteau fi şi Mangaşii.

Se văzură câţi-va indivizi debarcând şi trei strigăte, care parveni asediaţilor la ureche îi lămuri că erau cencetaşii.

- Eviva ! Eviva ! Eviva !

CAPITOLUL V

Asaltul

Zomba și Flora făcură un salt până la scară.

O singură bârnă fusese trasă dela ușe când se auziră împușcături,

Zomba și copila ascultară cu inima strânsă de grije chinuitoare.

Strigătul de răsboi al sălbatecilor izbucni în boschetele din prejur.

Cei doi asediați, deschiseră ușa și alergară afară crezând că es înaintea cercetașilor.

Dar orice sgomot încetase și nu se mai vedea nimic

După ce ascultă câteva secunde, Zomba crezu că aude niște gemete dinspre canal unde de obicei sta ancorată barca ; dar șueratul vântului și fâșâitul frunzelor nu permiteau să se perceapă clar nici un sgomot.

Flora, imprudentă, vru să fugă spre canal.

Abisinul o apucă de braț.

— Nu — zise cu voce energică — noi ne întoarcem în fost ! E mare primejdie, e pericol mare !

Ochiul de lux al negrului care nu încetase să scurteze întunericul, observase câteva umbre care strecurau, cu evidentă intenție să ajungă înaintea lor spre a le tăia retragerea.

Ridică ca pe un pai pe Flora care căuta să reziste și alergă spre casă.

Ajunse înaintea umbrelor, dar auzi bine cum acestea îl urmăreau.

Lasă brusc jos pe fată și închise poarta tocmai în clipa în care sălbatecii se aruncau s'o sfărâme.

Într'o clipă o închise bine și rămase lângă dânsa ca o sentinelă.

Flora între timp se urcase la primul etaj.

Luă una din lumânările pe care Ureche Fină le fabricase de bine, de rău din grăsimea de porc, cu ceară de albine, o aprinse și se înapoie lângă negru.

Abisinul inspectă interiorul spre a se asigura că nimeni nu se strecurase în fort, în timpul scurtei lor absențe.

Apoi se așeză pe un scaun, fiind foarte obosit, controlându-și cabina.

— Temerile mele erau adevărate — zise Flora plângând. — Amicii noștri sunt morți sau prizonieri! Și noi așteptăm aci!

— Nu, nu! eu sunt sigur că cercetașii trăesc! Trebue să așteptăm!

Dar tăcu deodată.

Auzise un sgomot ciudat.

Și Flora se întoarse.

— Zomba, mi se pare, sau geme cineva?

— Da, da!

Se apropiară și mai multdeușe.

— Ascunde lumina.... eu vorbesc prin deshizătură!

Acest lucru atât de simplu trebuia făcut cu multă precauțiune, de oarece Zomba era și prudent și avea multă experiență.

De multe ori, în război, în Africa, văzuse cum mulți plătiseră cu viața lor o mică nebăgare de seamă.

Puse gura cât mai aproape de crăpătură așa ca să poată fi auzit fără să fie nevoie să ridice vocea și tot așa făcu și cu urechea.

Flora asculta cu atenția încordată.

— Cine e acolo?

— Ureche Fină — murmură o voce pe care amândoi recunoscură.

— Zomba, deschide imediat! — zise bucuroasă fata.

— Da, da! îndată!

In momentul când voiau să deschidă, simțiră o împingătură care le dădu impresia că ar fi mai bine să închidă la loc. Dar Zomba văzu profilul cunoscut al indianului lacustru.

Deschiseră; și corpul ghidului se prăbuși înăuntru, la pământ.

Africanul îl trase de grabă înănstru apoi baricadă repede ușa.

Flora se duse să aducă iarăș lumină și puțină apă spre a uda fruntea și benzele arse ale lui Ureche Fină, pe care Zomba îl lungise într'un colț.

In întrebară unde era rănit, de oarece nu se zărea nici o urmă de sânge.

— Trebue să am piciorul frânt — răspunse Indianul. — Nu de un glonț ci de o lovitură cu ceva tare.

Inghiți puțină apă ceeace îl făcu să-și recapete puterile.

Apoi îi descoperiră piciorul stâng, care îl durea.

Apăru umflat, dar pipăindu-l, nu simțiră nici o ruptură.

Când Flora comunică aceasta lui Ureche Fină acesta păru că-și recapătă imediat puterile.

Se așeză, cu o sticlire de bucurie în ochi.

— Atunci totul merge de minune!

„Mangașii vor avea de furcă cu mine!

— Dar ce s'a întâmplat? — întrebă Flora.

Ureche Fină se pregătea să răspundă când isbucni un zgomot infernal afară, și începură urletele și strigătele îngrozitoare ale sălbatecilor.

— Ne atacă — zise Indianul.

„E de prisos să mă vait ca o femee bolnavă; fiindcă piciorul îmi e atins, aide, sus! Curaj! să ne apărăm!

Sări în picioare și spuse lui Zomba să se suie sus de tot, el rămânând de pază la ușe.

Câteva săgeți aprinse se înfipseseră în acoperisul de scoarță.

Era un nou mijloc de care se serveau mangașii spre a da foc casei.

Când negrul apăru pe terasă se auzi un îngrozitor cor de urlete, o salvă de carabine iș vâjâitul săgeților nenumărate.

Isbitura glonțelor de trunciuri arăta că asediul începuse.

Zomba, în loc să se ascundă, se plimba liniștit, încoace

și încolo, pe terasă, ca și cum armele n'ar fi fost îndreptate împotriva lui; el varsă apă în toate punctele unde începea să ardă liniștit, fără să se grăbească.

Vederea sa ațâta pe asediatori și îi făcea să scoată urturbate.

Se părea că Abisinul este protejat de mână invizibilă care făcea să devieze gloanțele îndreptate spre dânsul; acestea îi șuerau pe la ureche, îi treceau peste cap, dar nici una nu isbutea să-l lovească.

Cu carabina în mână, Ureche Fină, jos, la parter, se duce dela o crăpătură la alta supraveghind pe inamic.

Nu trăgea nici un foc; știa că gloanțele sălbaticilor nu putea să vatăme puternicele trunchiuri de pom din care erau făcute zidurile forturilor.

Dar când auzi pe sălbateci băgând vreascuri uscate printre trunchiuri înțelese că voiau să încerce încă odată să incendieze micul fort.

Atunci chemă pe Zomba, care se coborî de pe acoperiș —unde orice pericol de incendiu era înlăturat pentru moment — și îi spuse să aibă gata apă pentru aruncat, în locurile unde mangașii voiau să pună foc.

Ureche Fină vrea să servească dușmanilor o lecție usturătoare.

Dar trebuia ca limbile de foc, luminând câmpia, să-i conducă ținta

Mangașii nu fură deranjați din pregătirea lor.

Zomba între timp, pregăti un butoi cu apă lângă deschizătură, spre a fi gata la momentul oportun.

Veni momentul când focul ilumină viu arbuștii din jurul focului.

Ochiul vioi al indianului văzu pe câțiva Piei roșii ascunși după copaci; îndreptă pușca în direcția aceia.

Una după alta, trei detunături răsunară.

Trei sălbateci căzură fără să aibă timpul să scoată un strigăt.

Lecția le fu deajuns deoarece ceilalți eșiră de pe unde erau tupilați spre a se pune la adăpost în locuri mai sigure în pădure.

— Acum, apa!

Și abisinul execută

Începutul de incendiu fu stins într'o clipă.

Așa se sfârși ciudatul asediu din ziua aceia și restul nopții trecu în liniște.

Zomba și Ureche-Fină vegheară pe rând, dar nici unul nu putură să doarmă.

Piciorul pansat al indianului nu-l mai durea; certitudinea că nu era rupt osul fusese leacul cel mai bun.

Flora, foarte obosită, sfârșise prin a adormi adânc.

Și Zomba o luase în brațe, ca pe un copil, și-o culcase pe un pat de frunze fără ca ea să se trezească din somnul letargic.

CAPITOLUL VI

Crocodilul și jaguarul

Ce făceau în acest timp cei trei cercetași ?

Dece, la primele împușcături, nu alergaseră la fort ?

Ce făcuseră tot timpul zilei ?

Iată atâtea întrebări fără răspuns imediat, ca și motivul venirii lui Floare de Seară precum și cauza rivalității între bătrânul și tânărul șef Manga.

Chiar și moartea nefericitei indiene rămânea inexplicabilă.

Dar lămuririle nu aveau să întârzie să se producă.

Cei trei cercetași, după cum spus, lucraseră cu Zomba și Ureche-Fină la construcția șalupei, în extremitatea insulei care era cea mai îndepărtată de fort.

Spre amiazi, Marius și Jean Bart studiau chipul cum să lege antenele pentru pânze.

Atunci își amintiră că văzuseră, într'una din precedentele excursii din insulele din prejur, niște arbori foarte înalți și flexibili, care păreau bambuși, dacă nu erau chiar așa.

— Dacă am da o raită până la insula cu bambuși ? — propuse Marius.

Neștiind adevăratul nume al acelui copac, îl botezară bambus, așa, fără altă formalitate.

— Adevărat, puțin canotaj n'ar strica și ne-ar face chiar bine — răspunse Raimondo.

— Cu atâ mai mult cu cât suntem înaintați cu lucrul peste prevederile noastre — adăugă Jean Bart.

Hotărîră să lase pe abisin și pe Indian la șantier, așa ca să fie pentru orice eventualitate, gata să alerge spre fort.

Tinerii se îmbarcară pe un fel de plută, ușoară și mică, fabricată cu o zi mai înainte.

Apropiindu-se de insula vecină, care era aceia unde se aflau pseudo-bambusii, Marius scoase o exclamație:

— Na ! un crocodil !

Intr'adevăr, pe mal, prăjindu-se la soare, pe nisip, se odihnea un crocodil de marime uriașe.

Obișnuiți cu această dihanie, pe care o văzuseră de atâtea ori fără să se teamă de ea, știind că nu atacă omul dacă nu e provocat, cercetașii îndreptară pluta câțiva metri mai jos de plaja nisipoasă și debarcară.

Raimondo trase pluta pe uscat și voi să o lege de un copac cu ajutorul une iliane; dar în momentul în care sfârșise această operație fu întrerupt de Jean Bart care îl trase brusc înapoi, murmurându-i :

— Stai ! ascunde-te!

„O să vezi ceva nou.

Marius se ascunsese deja.

Raimondo înțelese că era să asiste la unul din acele spectacole obișnuite în pădure, dar care totdeauna aveau un aspect original.

Era lupta unui animal feroce contra altor animale destinate de obicei să devină prada lor.

Câțiva mistreți tineri înaintau încet, încet, spre canal, ca să bea apă; trebuiau să treacă plaja de nisip unde sta crocodilul.

Monstrul se găsea în drumul lor; dar ochii mistreților, îndreptați spre alte lucruri mai atrăgătoare pentru lăcomia lor, adică pentru fructe căzute din copaci, rădăcini, etc., nu observaseră pe grozavul lor dușman.

Primii mistreți se isbiră chiar de corpul crocodilului fără să-l vadă.

Deodată, toți se opriră scotând țipete de groază.

Unii făcură un salt deasupra corpului saurianului, alții căutară să-l evite ocolindu-l.

Crocodilul care își aștepta prada de dimineață, se făcuse arc și dădea grozave lovituri de coadă.

Un mistreț fu trăsnit și se rostogoli pe pământ unde alți doi trei se sbăteau de moarte.

Restul turmei se risipi care încotro, se asvârliră în apă și dispărură

Spectacolul nu mai oferea niciun interes pentru cercetași, care nu se așteptau la un asemenea epilog, deoarece, de obicei, mistreții nu fug din fața crocodilului, ci îndrăsnesc să-l înfrunte.

— Ei bine, aidem să ne vedem de treabă. Să găsim copacii noștri ! — zise Raimondo, după ce legase pluta. Făcură câțiva pași spre pădure când niște tufișuri, la stânga lor, se mișcară și capul unui jaguar apăru.

Fiara se opri un moment, apoi eși din desiș, privind spre plaje. și se opri din nou.

Fălcile monstruoase ale crocodilului se luptau cu mistretul ucis.

Cei trei cercetași puse imediat mâna pe carabine.

Dar jaguarul nu-i văzuse.

Se uita la crocodil.

In momentul când acesta se pregătea să strângă prada, jaguarul, cu un miorlăit sinistru se asvârli și voi să-i smulgă prada.

Fiecare era hotărît să nu cedeze.

Ochii de aur ai felinului aveau fulgere de mânie; în aceia ai crocodilului treceau licăriri sângeroase.

Unul bătea coada cu lovituri seci pe nisip, cellalt biciuia aerul șuerând.

— Mii de pipe! ce spectacol măreț! Așa ceva ar trebui cinematografiat!

Cei trei cercetași priveau cu nesaț.

Nemișcarea fiarelor nu dură mult.

Jaguarul nu-și putea stăpâni furia.

El, regele pădurilor Amazonului, să sufere ca un rival să-l înfrunte?

Trebuia pedepsită o asemenea îndrăsneală!

Dar cum poți isbi un dușman acoperit cu plăci tari ca fierul?

Numai ochii monstrului puteau oferi un punct vulnerabil și jaguarul știa bine, dintr'o ancestrală experiență.

De aceea, repezi o ghiară ascuțită spre ochii amfibiei.

Dar acesta, la rândul său, păru că ghicește jocul, se ridică brusc și cu laba sa solzoasă pară grozava lovitură.

— Bravo! — murmură Mariu.

„E bai deștept decât credeam.

— Un punct bun pentru crocodil! — zise Raimondo.

— Să pariem? — glumi Jean Bart.

Toți trei ședeau cu arma la picior, observând, cu mare curiozitate, interesanta luptă.

Jaguarul se dădu puțin înapoi dar nu renunță la atac și reînoi încercările, mereu zădărnicite de abilitatea și forța monstruosului său adversar.

Amândoi nu erau decât la zece metri de mal și crocodilul, al cărui cap era întors spre canal, profita de cea mai mică circumstanță spre a se apropia de apă.

Știa că acolo el ar fi fost mai tare, dacă jaguarul ar fi făcut prostia să-l urmeze până acolo.

— Dacă jaguarul nu bagă de seamă, e pierdut!

— Mii de draci! In acest caz își merită răsplata pentru stupiditatea sa!

— Tăcere! — zise Jean Bart — și să observăm!

Evident că monstrul își urma o tactică bine stabilită de mai înainte.

Felinul, dominat de furia sa oarbă, nu ghicea consecințele progresivei înaintări a inamicului!

De odată, labele dinapoi atinseră apa rece.

Ca o sguduitură electrică, senzația aceasta neplăcută îi atrase atenția și ghemuindu-se spre a-și lua vânt, cu un salt formidabil sări în spate crocodilului, muşcându-l de coadă.

Știa și el, după cum știau Indienii și exploratorii că, după ochi, coada e partea cea mai vulnerabilă a monstrului, care, fără dânsa pierde mult din puterea sa de atac și e la bunul plac al unui alt animal puternic.

Jaguarul ar fi reușit desigur să i-o sfărâme cu unghiile și cu dinții sau cel puțin s'o facă neputincioasă tăindu-i mușchii și nervii care o legau de restul trupului.

Dar era prea aproape de apă spre a putea face treabă cum se cade.

Intr'adevăr, crocodilul, văzând că nu are altă speranță de scăpare lasă mistrețul și făcând un salt greoi dar puternic se asvârli ca o săgeată în apă, târând înăuntru și pe teribilul său dușman agățat cu unghiile de spinare.

Cei trei cercetași, nu văzură mai întâi decât o bolboroseală de spumă la suprafața apei; apoi apăru și pielea pătată a felinului.

CAPITOLUL VII

Urechе-Fină lucrează

Jaguarul căută din ochi pe crocodil, dar nu-l văzu.

Se sui pe uscat, privi încă o clipă apa și furios se întoarse spre cadavrul mistrețului disputat.

Intorcea astfel spatele canalului și nu observă cum crocodilul apăruse apropiindu-se încet de el.

Fiara îl simți și făcu un salt furios.

Fu ultima fază a luptei.

Cele două animale se rostogoliră împreunate, și căzură în apă.

Dar acest lucru fu fatal cercetașilor.

Cele două fiare, zbătându-se violent, se depărtaseră mult de locul unde se luptaseră la început.

Acum ajunseseră în apropierea plutei.

Corpurile lor se isbiră de scânduri și căzând peste liana care o ținea de pom, o rupse.

Desprinsă din legătură de isbitura luptătorilor, pluta se depărtă de țărm și favorizată de un vânt puternic care se iscase, nu întârzie să fugă departe, așa că cercetașii n'o mai putură prinde nici chiar cu lațul.

Invingător fu crocodilul .

După puțină vreme apăru corpul felinului plutind pe apă, mort.

Capul lipsea.

Cu o strânsătură formidabilă a dinților săi ascuțiți crocodilul decapitase jaguarul.

Cercetașii se smulseră în cele din urmă din inertia în care fărâse interesanta și ciud[illegible].

Priviră pluta care se [illegible]depărta repede dealungul canalului, spre largul fluviului.

Curând fu prinsă de vârtejurile spumegânde ale apei și dispăru într'un ochiu sub privirile desnădăjduite ale tinerilor.

Rămaseseră gânditori deoarece lățimea canalului pe deoparte și prezența crocodililor, pe de alta, nu prea îi îndemnau să-l treacă înot.

Deodată...

Pe malul opus văzură pe Zomba care îi privea.

— Ce este? — strigă Raimondo ca să poată fi auzit. — S'a întâmplat ceva?

Zomba arătă șirul de dinți albi într'un zâmbet larg.

Am auzit sgomotul luptei și am alergat să vedem ce se petrece pe canal!

— Bine ai făcut!

„Ai sosit la vreme!

„Pluta a luat-o curentul și s'a pierdut.

„Du-te și adu pe aceia de la fort spre a o avea la dispoziția noastră.

— Bine! Mă duc și mă înapoiez imediat.

Dar când să se întoarcă ca să plece, se opri brusc.

Cei trei cercetași îl văzură manifestând cu gesturi și de pe expresia feții o mare mirare.

Aproape imediat Ureche-Fină eși din tufișuri și se apropie de el.

Fără să se gândească la crocodilii ce mișunau în apă, Indianul se asvârli înot, după ce spusese lui Zomba:

— Tu stai aci!

Cei trei cercetași îl priveau cu mirare.

Se pregăteau să tragă asupra crocodililor dacă aceștia ar fi atacat pe Indian.

Dar crocodilul de adineauri ședea probabil în fundul apei spre a devora în liniște capul jaguarului.

Ureche-Fină nu fu atacat, probabil, din această pricină.

Înainta ca un pește și nu-i trebui mult timp până să sfârșească periculosul drum.

Cercetașii îl așteptau tremurând de grije.

— Ce este? Ce este?

„De ce ai venit?

Indianul în loc să răspundă, întrebă:

— Tinerii mei șefi albi au cartușierele pline de cartușe?

Cercetașii se priviră mirați.

Raimondo zise:

— Sigur! Dar de ce întrebi?

„Ce vrei să spui ,

Indianul răspunse grav, dar tot cu o întrebare.

— Tinerii mei șefi sunt hotărâți să dea Pieilor-Roșii o lecție care să-i învețe minte pentru totdeauna ?

— Desigur ! Mai întrebi !?

— Asta e și intenţiunea noastră !

— Dar explică-te ! — întrerupse nărăbdător Raimondo

Toți se strânseră în jurul indianului.

Acesta arătă insula fortificată.

— Mangașii nu vor întârzia să debarce în insulă !

„Am văzut pe Floare de Seară, sora Șarpelui Inaripat, alergând spre fort și intrând !

„Indiana este prietena Gazelei cu Păr de Aur.

„S'a dus, de sigur, s'o prevină de vre-o primejdie !

„Dacă nu este afară, Gazela este la adăpost acolo !

„Am venit să vă înștiințez spre a lua dispozițiunile necesare.

Tinerii erau de multă vreme obicinuiți cu situațiile periculoase spre a pierde vremea cu exclamații nefolositoare.

Raimondo declară :

— N'avem timp de pierdut.

Strigă lui Zomba, dincolo de canal :

— Zomba, fugi imediat și adu piroga ! Fii atent !

„Dacă trebue avertizează-ne și pe noi.

Zomba dispăru în tufișuri, alergând ca un nebun spre fort

Noi l'am găsit tocmai în momentul în care sosi la fort surprinzând-o pe Flora, puțin după eșirea lui Floare de Seară care lăsase ușa deschisă.

Găsise pe drum niște pene de vultur pe care și le pusese în cap ca să înșele pe eventualii Mangași, de departe.

Intr'adevăr, odată cu Floare de Seară, un nucleu de războinici debarcaseră la extremitatea insulei.

Ce făcură cercetașii în acea memorabilă seară și în acea grozavă noapte ?

Citiți urmarea în fascicula No. 79 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 5 Mai 1934 :

OMUL MISTERIOS